

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Un altre any Pedrolo

“E l canibalisme mai no és recomanable, però entre nosaltres hi ha una colla de gent que l'accepten i àdhuc el prediquen sense cap mania si és cultural. Curiosament, però, i sense que ningú no els hi obligués, han escollit el paper de devorats.” Així començava una de les “cròniques colonials” que Manuel de Pedrolo publicava els anys vuitanta al *Dario de Barcelona*. No tenia pèls a la llengua per denunciar l'opressió política i cultural a què els aparells de l'Estat sotmetien Catalunya durant i després del franquisme, ni tampoc es tallava gens a l'hora de criticar intel·lectuals i polítics catalans acomodats en l'incipient autonomisme. I ho feia amb una rotunditat en els plantejaments i una ironia mordaç que el distingia de la resta d'autors coetanis.

Potser és per això que les elits culturals i acadèmiques més aviat van menystenir Pedrolo; era incòmode, autocrític, poc amant de les relacions socials i autodidacte, cosa que els acadè-

Pedrolo era incòmode, poc amant de les relacions socials i autodidacte, cosa que els acadèmics no li van perdonar

mics no li van perdonar mai. Però, en canvi, sí que li van fer justícia els lectors; Pedrolo va ser llegit en tots els gèneres que va conrear –que van ser molts– i en totes les obres que va publicar –més de cent vint– per milers de lectors que són, en definitiva, els qui l'han tornat a recordar cent anys després del seu naixement.

Aquesta setmana s'ha fet la cloenda de l'Any Pedrolo. Durant dotze mesos s'han fet actes senzills i entranyables en molts racons del país, en centres cívics, en biblioteques, en petites llibreries, molts d'ells impulsats per lectors anònims de les seves novel·les. Podem dir, doncs, que l'efemèride ha complert l'objectiu de fer conèixer una mica més el seu llegat literari. Ara caldria tot un altre any Pedrolo per recuperar i fer conèixer el seu llegat polític. Dubto que els lectors del *Mecanoscrit del segon origen* sàpiguen que Pedrolo parlava d'independentisme quan ningú no ho feia, i que va ser dels primers a definir un projecte de país en el qual la lluita social i la lluita nacional eren indistingibles. El sobiranisme d'esquerres li és deutor, ara falta que també en sigui co-neixedor i divulgador.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Vaig votar la Constitució

Parlem-ne, de la Constitució, si tant el soroll ambiental hi obliga. Jo sí que tinc edat per haver-la votat. La vaig votar, i afirmativament. Me'n penedeixo? No em tiraré pedres a la teulada personal i generacional ni donaré peixet als que retrospectivament la vituperen: gens. Venia avalada per polítics de primera categoria. Ho repeteixo: de primera categoria, i remarco “polítics”. Tarradellas, Pujol, Roca, el Guti, Reventós, Suárez, Carrillo, González, Fraga... Dic Fraga i m'hi reafirmo: va conduir cap al joc democràtic l'extrema dreta franquista de la qual ell formava part. Carrillo va fer maniobres semblants amb els seus. I González, i Pujol. És ara que la dreta més esvalotada s'ha desenganxat del partit del seu fundador. Senyal que els que el lideren són un desastre. Els dirigents dels altres partits són també millorables. La degradació és a ulls vista.

La plaça on s'erigeix l'edifici dels jutjats de la meua ciutat es diu Tomás y Valiente, el president del Tribunal Constitucional assassinat per ETA. Pujol l'anava a veure. Ingerències? Diàleg. Algunes sentències del tribunal

“Venia avalada per polítics de gran categoria, remarco “polítics”

presidit per Tomás y Valiente sobre Catalunya no serien ara possibles. El mateix tribunal havia cancel·lat anteriorment la Loapa que treia poders a les autonomies. També parlem, doncs, de magistrats valuosos i responsables. On són? O el rei. Deixem ara si Joan Carles estava més o menys confabulat amb el cop del febrer del 1981. El va frenar i la seva figura es va propulsar. El fill només l'hem vist en situació tan compromesa i amb el mateix aire de severitat quan va esbrancar els independentistes i els catalans que, sense ser-ho, esperaven una fraseologia conciliadora del cap de l'Estat.

Han dimitit de bons polítics, de bons jutges i el rei ha abdicat les seves funcions. I la Constitució? Estic amb Miquel Roca i amb l'esperit de Tomás y Valiente: es tracta d'interpretar-la amb sentit d'estat. Com que no ho han fet, la percepció és que ha quedat superada i inservible. Els mateixos que en tenien la custòdia l'han engegada pel pedregar.

La percepció és més acusada a Catalunya, on l'independentisme ha crescut i s'ha fet molt majoritari després que el Constitucional tombés l'Estatut. Mentre la independència no sigui un fet serem una autonomia subjecta a la Constitució. Reformar-la? Qui que no li resti atribucions catalanes? Com es resol el problema? Amb bons polítics i togats. On són, dic?

Ara: a mi, independentista de naixement però un possibilista adaptable a les diverses situacions, ningú no em farà dir que la Constitució no s'havia llavors de votar i que no ha funcionat. La meua generació va respondre. La següent frustra, de moment i en espera de novetats, els que volíem un país millor per als fills.